

opusdei.org

Prelatens brev (september 2010)

De talrika liturgiska firanden under september är ledtråden till det brev som Opus Deis prelat skriver till Verkets medlemmar.

2010-09-09

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Liksom varje år firar vi i mitten av denna månad högtiden av det heliga Korsets upphöjelse som leder oss till att fulla av tacksamhet betrakta den

förunderliga sanningen att så
*älskade Gud världen att han gav den
sin ende Son, för att de som tror på
honom inte skall gå under utan ha
evigt liv.*[1]

Guds Ord blev människa och antog
en tjänares gestalt, lydig intill döden,
döden på ett kors,[2] för att frälsa
oss. **Så när vi lyfter ögonen mot den
korsfäste, tillber vi honom som
kom för att ta bort världens synd
och ge oss evigt liv. Kyrkan
inbjuder oss att med stolthet höja
det ärorika Korset så att världen
skall se hur långt den korsfästes
kärlek till människorna, till alla
människor, har nått. Han inbjuder
oss att tacka Gud, eftersom från ett
träd som var bärare av döden har
livet uppstått på nytt.**[3]

För Guds barn i Opus Dei har denna
högtid en särskild betydelse allt
sedan Herren upplyste vår Fader så
att han djupare skulle förstå att vi är

kallade att höja Kristi Kors på toppen av all mänsklig hederlig verksamhet.

Instaurare omnia in Christo(Ef 1:10), *att sammanfatta allting i Kristus, att uppfylla hela världen med Jesu anda, att sätta Kristus i centrum för allting. Si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*(Joh 12:32), *när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra allt till mig. Genom sin inkarnation, genom hela sitt arbetsliv i Nasaret, genom sin förkunnelse och sina under i Judeen och Galileen, genom sin död på korset och sin uppståndelse, är Kristus skapelsens centrum, alla skapade varelsers Förstfödde och Herre.*[4]

För att delta i tillämpandet av återlösningen på alla människor har Herren erbjudit oss även yrkesarbetet som vi med hans nåd bör utföra med mänsklig fullkomlighet, i tjänsteanda och ren

avsikt, samt försöka omvandla det till bön.

Ur Kristi offer strömmar alla nådegåvor som Gud ger människorna. Därför är det omöjligt att äga det övernaturliga livet, delta i Jesu återlösande uppdrag om vi inte förenar oss såväl i sinnelaget som i gärningarna med det heliga Korset: i första hand genom att delta i mässan så bra som möjligt, där vi på ett sakramentalt men också verkligt sätt befinner oss inför det gudomliga offret på Kalvarieberget; som dessutom hjälper oss att med glädje ta emot motgångar och sorger på vår vandring på jorden; ja till och med aktivt söka den frivilliga självtukten och boten i vardagens små saker. ”Vilken lycka att äga Korset!”, utbrast en kyrkofader. ”Den som äger Korset har en skatt”.^[5] Men det skulle vara ett allvarligt misstag att förväxla Korset med att vara ledsen, med uppgivenhet, med en svartsyn,

eftersom det är dess raka motsats: det tar oss och leder oss till lyckan som finns i Kristus, i den korsfäste Kristus.[6]

Den helige Josemaría hade stor kunskap om offret sedan Herren mycket tidigt närmade sig hans själ och förberedde honom för det uppdrag som han skulle anförtro honom: grundandet av Opus Dei. Han accepterade alltid olika sorgliga händelser med tacksamhet, även om han ibland inte förstod dem. Ledd av den helige Ande insåg han snart på djupet att Korset förkunnar – och kommer alltid att förkunna – garantin för det apostoliska uppdragets övernaturliga effektivitet. ***Att på detta övernaturliga sätt godta smärtan är verkligen en stor seger. Genom att dö på korset besegrade Jesus döden. Gud hämtar liv ur döden. Ett Guds barn finner sig inte bara i ett tragiskt öde, utan gläds åt att***

redan ha en försmak av segern. I Kristi segerrika kärleks namn måste vi kristna ge oss ut längs alla världens stigar för att så frid och glädje genom våra ord och våra handlingar. Vi måste kämpa – i en kamp för fred – mot det onda, mot orättvisa och synd. Om vi gör det, förkunnar vi att människans nuvarande tillstånd inte är definitivt, och att Guds kärlek, som uppenbaras i Kristi hjärta, kommer att fira en ärorik andlig triumf åt människorna.[7]

Korsets glädjefulla fruktbarhet visar sig igen i den liturgiska åminnelsen av Jungfru Marias smärtor, den 15 september. Kyrkan inbjuder oss att betrakta Maria vid hennes Son, som fastnaglad vid träpålen av kärlek dör för våra synders skull. Guds försyn hade förutsett hennes närvaro på Golgata i denna stund, även för att Jesus skulle anförtro människorna åt hans Moders omsorg: *Kvinna, där är*

din son,[8] säger han till henne. Mitt i sin enorma smärta tar hon verkligen emot oss eftersom hon också hör: *där är din mor*,[9] när Herren riktar sig till Johannes. Medan Jesus dog föddes vi till nådens liv, till det nya livet i förening med Gud, med vår Frus aktiva samarbete.

Många helgon och andliga författare har understrukt att om vår Fru slapp det fysiska moderskapets smärtor vid Jesu födelse i Betlehem, så var detta inte fallet vid vår andliga födelse. "Marias universella moderskap, 'kvinnan' i bröllopet i Kana och på Kalvarieberget, påminner om Eva, 'moder till alla som lever' (1 Mos 3:20). Men medan denna sistnämnda hade bidragit till syndens insteg i världen, bidrar den nya Eva, Maria, till återlösningens frälsningsskeende (...).

Med tanke på detta uppdrag – förklarade påven Johannes Paulus II

– ombeds modern om detta för henne mycket smärtsamma offer, att acceptera sin enfödde Sons död (...). Hennes 'ja' till denna plan utgör därför ett accepterande av Kristi offer, som hon generöst tar emot eftersom hon håller sig till Guds vilja. Även om Marias moderskap i Guds plan var bestämd att från början utbreda sig till hela mänskligheten, visas den bara på Kalvarieberget i sin universella dimension genom Kristi offer.”[10]

Mina döttrar och söner, vårt arbete med människor kommer att ge riklig frukt om vi med rofyllt och också lyckligt sinne är mycket förenade med Jesus Kristus på Korset, nära den smärtorika Jungfrun. ***Märk väl att återlösningen, som skedde genom Jesu förnedrande och förhärligande död i korset, en stötesten för judarna och en dårskap för hedningarna (1 Kor 1:23), genom Guds vilja kommer***

att fortsätta att förverkligas tills Herrens timme är inne. Det går inte att samtidigt leva enligt Jesu Kristi hjärta och inte känna sig utsänd, som han, peccatores salvos facere (1 Tim 1:15), för att rädda alla syndare, övertygade om att vi själva behöver förlita oss mer och mer för varje dag på Guds barmhärtighet. Därav kommer vår innerliga önskan att vilja vara medåterlösare med Kristus, att med honom rädda varje människa, för att vi är, vi vill vara, ipse Christus, Jesus Kristus själv, och han gav sig själv till lösen för alla(1 Tim 2:6).[11]

Detta är den väg som Jesu lärjungar har vandrat allt sedan kristendomens begynnelse. Med stöd i Korsets styrka spred de Kristi budskap till alla de personer som de umgicks med, som mycket ofta var långt borta från Gud. Med Herrens nåd och de förstas uthållighet

utverkades så undret att den hedniska världen omvände sig.

Den 21 september ihågkommer vi den helige Matteus, en av de första tolv, som enligt traditionen led martyrdöden i Persien, efter att ha skrivit det evangelium som bär hans namn. Han hade varit en direkt mottagare av Återlösarens iver efter själar, som kallade honom att följa honom då han var tullindrivare, en omständighet som för största delen av judarna var synonymt med att vara en offentlig syndare. **Inför dessa referenser**, säger Benedikt XVI, **finns det en som är särskilt iögonfallande: Jesus utesluter inte någon från sin vänskap. Till och med när han just sitter till bords hemma hos Matteus/Levi och svarar dem som tog anstöt av att han umgicks med föga rekommenderade umgängen gör han detta viktiga förtydligande: ”Det är inte de friska som behöver**

läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare” (Mark 2:17).

Evangeliets glada budskap består precis i att Gud ger sin nåd till syndaren.[12]

Kristi föredöme kommer alltid att vara en sporre för alla hans lärjungars apostoliska iver. Även vi befinner oss mitt i ett samhälle där tyvärr (jag säger det utan att dramatisera) många människor inte har någon kunskap om Gud. Andra vandrar på jorden som om de inte kände honom, långt från hans bud och lära. Vi bör vända oss till alla för att närma dem till Herren. Jag kommer ihåg den glädje med vilken vår grundare tog emot Andra Vatikankonciliets lära, då han såg att man ***med förnyad kraft uttryckte sin strävan efter att föra Sanningen till dem som går längs andra vägar än den enda Vägen, Jesu väg, för önskan att alla skall***

frälsas förtär mig, skrev han.[13]

Vi kan verkligen säga att gränserna för apostolatet *ad fidem*, som var så älskat av den helige Josemaría, i de nuvarande omständigheterna har utvidgats utomordentlig mycket.

I vårt umgänge med våra arbetskollegor skall vi inte låta oss dras med i någon slags särskiljande av personer. Som den helige Josemaría outtröttligt sade, finns det inte någon människa som är utesluten från vår kärlek. Vi bör till och med umgås med dem som är längst bort från Gud på ett kärleksfullt sätt. ***Kristi fiender***, sade vår Fader vid ett tillfälle, ***förebrår honom för att vara vän med syndare. Det är klart! Du också! Om inte, hur skulle vi omvända dem? Hur skulle vi närma dem till den gudomlige läkaren? Det är klart att vi är vänner med syndarna! Du kan utföra detta arbete i den mån vänskapen med***

dessa människor inte utgör en fara för ditt inre liv: om du bara har tillräckligt med andlig temperatur för att höja deras temperatur utan att sänka din. Ja, vänner med syndarna, vänner på riktigt: med er bön, med ert trevliga och uppriktiga umgänge, men genom att undvika att det utgör en fara för er själ.[14]

Varje person som vi möter, av vilken anledning som helst, bör i oss väcka en sann hunger att verka apostoliskt, en vilja att hjälpa denna person att närma sig Jesus Kristus mer. På oss faller ansvaret att smitta alla med Guds kärleks eld som bör förtära oss. Därför bör vi genast fråga oss då vi kommer i kontakt med någon: hur kan jag uppmuntra honom eller henne att komma närmare Gud? Vad kan jag komma med förslag? Vilket samtalsämne kan jag inleda som skulle kunna få honom eller henne

att lära känna den kristna läran
bättre?

Detta sätt att handla är logiskt. Påven Benedikt XVI förklarar att **den som har upptäckt Kristus bör leda andra till honom. Man kan inte behålla en stor glädje för sig själv. Det är nödvändigt att förmedla den vidare.**^[15] Så har Herrens trogna efterföljare gjort i alla tider. ”När ni upptäcker att ni haft nytta av något, predikade Gregorius den Store, försöker ni vinna andra för det. Ni bör alltså vilja få andra att gå med er på Herrens vägar. Om ni går till forum eller till badet och stöter på någon som inte har något att göra, säger ni åt honom att följa med. Tillämpa denna världsliga vana till det andliga planet och gå inte ensamma till Gud.”^[16]

Jag har redan berättat för er hur jag återupplevde de dagar vår Fader var i Ecuador och gav och gav av sig själv

utan att klaga över att inte ha några fysiska krafter; i Peru, där han umgicks mycket med Jesus i sakramentet och vände sig till Jesus och Josef; i Brasilien, där han förundrat betraktade den brokiga skara av personer som bodde där och som är ett hopp för Guds skörd.

Eftersom jag hade inbjudits av biskopen av Torun i Polen, deltog jag för några dagar sedan i vigningen av en kyrka där åt den helige Josemaría och i insättningen av en relik av vår Fader. Det är mycket glädjande att se hur vördnaden till vår grundare sprider sig över världen och i många människor väcker viljan att helga sig i det vardagliga livet. Tacka Gud tillsammans med mig.

Be också för era adjungerade bröder som jag kommer att prästviga i Torreciudad den 5 september. Fortsätt att varje dag be tillsammans

med mig för påven, för biskoparna
och för prästerna i hela världen.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Solingen den 1 september 2010

[1] Joh 3:16.

[2] Jfr Fil 2:8.

[3] Benedikt XVI, Predikan, 14/9 2008.

[4] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 105.

[5] Den helige Andreas av Kreta,
*Predikan 10, om det heliga Korsets
upphöjelse* (PG 97, 1020).

[6] Jfr 1 Kor 1:23.

[7] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 168.

[8] Joh 19:26.

[9] *Ibid.* 27.

[10] Johannes Paulus II, Tal vid den allmänna audiensen, 23/4 1997.

[11] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 121.

[12] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 30/8 2006.

[13] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 226.

[14] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 15/4 1954.

[15] Benedikt XVI, Predikan, 21/8 2005.

[16] Gregorius den Store, *Homiliae super evangeliis* 6,6 (PL 76, 1098).

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-september-2010/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-september-2010/)
(2025-08-08)